Τοπόσημα

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 15.06.2015

Οι μεταμορφώσεις της πόλης είναι, μοιραία, τα πρόσωπα των κτιρίων της και κυρίως των εμπορικών της. Οι άνθρωποι συχνά αγγίζουν τον αιώνα, τα εμπορικά με αντίστοιχη διάρκεια ζωής σπανίζουν. Η μνήμη της πόλης ακόμη αναλογίζεται με λατρεία τον Καμπίτση και τον Τσατσόπουλο, δίνει τα ραντεβού της για μόκα στου Μπούζη (και μετά θυμάται ότι δεν υπάρχει πια, πού να πήγε άραγε η συνταγή;), χαιρέτησε με θλίψη και κορφιάτικο κλάμα καφενεία και βιβλιοπωλεία, καλοστεκούμενες γιαγιάδες πια αναπολούν εισέτι την Εμπορική Σχολή των μαθητικών τους χρόνων και το πλήθος εν ομοφωνία και σε έξαρση μεγαλοϊδεατισμού ολολύζει για το Δημοτικό μας θέατρο, έχοντας καταντήσει άθλιο ένα κατά τα λοιπά λειτουργικότατο κτίριο ενώ αφήνει το στολιδάκι που λέγεται «Φοίνικας» να καταρρέει…

Όμως εμένα πιο πολύ μου λείπει ένα πρόσφατα καθαιρεθέν σιδερένιο, ζαβό πλαίσιο, όχι απαραίτητα καλαίσθητο, που εδώ και πάρα πολλά χρόνια, φιλοξενεί τα αγγελτήρια θανάτων από τα γραφεία κηδειών. Το πήρε η μπάλα της «πεζοδρόμησης», έφυγε νύχτα κι αυτό μαζί με τα δυο δέντρα που κόπηκαν, άγνωστο ακόμη για ποιο λόγο.

Σημείο συνάντησης και ομφαλός της γης για τη μικρή μας πόλη, στάση υποχρεωτική για νέους και γέρους, πληροφόρηση και χαιρετισμός. Ποιοι έφυγαν σήμερα; Δεν ξέρω εάν είναι μόνο η επιθυμία να μάθεις και να τιμήσεις τους απελθόντες ή εάν είναι και του καθενός η αναμέτρηση με το Χάροντα… εγώ είμαι ακόμη εδώ, αυτός είναι εκεί, γραμμένος πάνω στο φολιέτο, εγώ είμαι στους από δω, αυτούς που διαβάζουν.

Κόσμος πολύς, πηγαδάκια και ανταλλαγή απόψεων όταν ο μεταστάς είναι νεαρός, όταν οι συνθήκες του θανάτου είναι ιδιάζουσες.. Μου αρέσουν τα φολιέτα να τα βλέπω εκεί κολλημένα όταν αυτός που έφυγε δεν έχει κανέναν στενό συγγενή από κάτω γραμμένο, κανέναν να τον χαιρετήσει. Τότε, όλοι εμείς που μπαίνουμε στον κόπο και διαβάζουμε το όνομα του νεκρού, την ηλικία του, το επάγγελμά του ίσως, του απευθύνουμε έναν ύστατο χαιρετισμό, μια μνεία, ένα κατευόδιο από τούτο το μάταιο κόσμο. Γι' αυτό ποτέ μου δεν καλοείδα που οι αρχόντοι δεν βάζανε και δεν βάζουν τοιχοκολλήματα και κάνουνε πάντα τις κηδείες μεταξύ τους και στον στενό «αρχοντικό» τους κύκλο…. Καμιά αγάπη για τον τόπο τούτο και για τις συνήθειές του.

Μ' αρέσουν και τα φολιέτα με τα παρατσούκλια, παρατσούκλια που έχουν τη δύναμη να ξεδιπλώνουν στα μάτια σου το χαρακτήρα του πεθαμένου κι ας μην τον είχες δει ποτέ στη ζωή σου (τι δύναμη οι λέξεις…).

Μ' αρέσουν και τα φολιέτα που τα τελευταία χρόνια δειλά – δειλά δείχνουν τις νέες οικογενειακές σχέσεις που διαμορφώνονται, τη ζωή που δεν μπορεί να κρυφτεί πια πίσω από κούφιες κοινωνικές επιταγές, μ' αρέσουν τα φολιέτα που δείχνουν ότι αυτός που πέθανε αγαπήθηκε….

Νομίζω ότι θα μαζέψω υπογραφές για να μπει ο σιδερένιος ομφαλός της γης στη θέση του.